

Odmey iz Afrike

Katoliški mesečnik s slikami
v prosep afriških
misijonov

S prilogo „Klaverjev koledar“

Izdaja:

Družba sv. Petra Klaverja
Ljubljana

„Odmev iz Afrike“

izhaja v slovenskem, poljskem, češkem, nemškem, ogrskem, italijanskem, francoskem, angleškem in španskem jeziku. Blagoslovljen po papežih Piju X., Benediktu XV. in Piju XI. Stane za vse leto v slovenski izdaji 8 Din, 5 L, 60 am. ets., 2 Š; s priložo »Klaverjev koledar« 13 Din, 7-20 L, 80 am. ets., 2-60 Š.

Naročila in milodare naslavlajte, prosimo, na:

DRUŽBA SV. PETRA KLAVERJA
LJUBLJANA, Miklošičeva cesta šte. 3.

Za Julijsko Benečijo: Rim (23), via dell' Olmata 16.

Za Avstrijo: Salzburg, »Claverianum«.

VSEBINA: Dušna premija. — Na križarsko vojsko molitve. — Blaženi Abba Ghebra Mihael, afriški mučenec. — Iz misijonov. — Apostolski vikarijat Banguelo. — Apostolski vikarijat Fort Dauphin. — Apostolska prefektura Huilla. — Apostolski vikarijat Loango. — Izrek. — Kratki misijonski dopisi. — Moje oči so bile ozdravljene. — Molitev za dobrotnike. — Ljubezen do križa. — Marija, moje upanje. — Velika noč v misijonu. — Ubogi poganški otroci. — † Jozefina La Ponte. — Uslišane molitve.

Darovi.

Od septembra in oktobra 1926.

Za afriške misijone v splošnem Din 15.039.75; L 287.—.

Za sv. maše Din 1313.—.

Za stradajoče Din 638.—.

Za gobavee Din 20.—; L 10.—.

Za odkup sužnjev Din 7792.50.

Za botrinske darove Din 6701.75; L 60.—.

Za zamorčke Din 883.70, L 15.—.

Za posinovljenje Din 400.—.

Za semenišnike Din 20.—.

Za kruh sv. Antona Din 5913.75; L 210.—.

Za misijonsko zvezo Din 42.—; L 12.—.

Za otroško zvezo Din 62.—.

Za mašno zvezo Din 5052.50; L 38.—.

Za Klaverjev vinar Din 20.—.

Za afriški tisk in katekizem Din 483.—.

Za določene namene Din 6438.—.

Za določene misijone Din 307.—.

V čast M. Tereziji Ledóchowski Din 253.—; L 15.—.

Za Klaverjevo družbo Din 177.—; L 15.—.

Prispevki podpornikov in udeležencev Din 644.50.

Zupni urad Cerklje pri Kranju Din 670.—, M. Wigele iz nabiralnika Din 50.—, J. Poznič iz nabiralnika D 61.20; članice Marijine družbe pri sv. Jakobu v Ljubljani nabrale veliko rabljenih znamk in jih še vedno nabirajo. Zupni urad Velesovo D 300.—.

Tisočkrat »Bog povrni« vsem blagim dobrotnikom!

Posvečevanje temeljnega kamna za misijonsko cerkvico.

DUŠNA PREMIJA. V namen naših naročnikov in dobrotnikov opraviijo afriški škofje in misijonarji letno 500 sv. maš.

Na vojsko molitve za Afriko!

Od 25. aprila do 3. maja.

Ta klic, ki ga vsako leto naši čitatelji slišijo, bi letos radi še bolj glasno ponovili, da bi ga ves svet slišal. In zakaj?... Da bi se vedno naraščajoče navdušenje za misijone v teh devetih dneh še bolj obrnilo na rešitev Kamovih sinov, da bi postali otroci Kristusovi. Da to dosežemo, napravimo križarsko vojsko takole: Vse milosti, ki so nam na razpolago, so dragoceno orodje za to: Sv. maše, sv. obhajila, rožni venci, zdihi, pokorila, zatajevanje vsake vrste — vse, kar stoji v naših močeh. K tej vojski pritegnimo še druge, poprosimo pri samostanskih družbah, bratovščinah, društvih za take dušne darove, gotovo nam jih ne bodo odrekli. Sveta tekma naj se pojavi med nami! Pokonci! Kdo bo največ žrtvoval?...

Molimo, žrtvujmo in Gospod bo uslišal naše vpitje. Dal nam bo duš v Afriki, duš, ki bodo v smrtni uri naša tolažba ob spominu na Avguštinovo besedo: »Kdor reši dušo drugega, je svojo že poprej rešil!«

NB.: Znana molitev k Presv. Srcu Jezusovemu za spreobrnjenje zamorčev se kakor vsako leto lahko dobi za stonj pri naši Klaverjevi družbi. Tudi je v današnji številki natisnjena na 3. str. ovoja.

Blaženi Abba Ghebra Mihael, afriški mučenec.

(Konec.)

Mučence so vrgli v neko kočo, ki je imela le vrata, skozi katera ni bilo mogoče vstopiti, ne da bi se sklonil. Tu je bilo polno mrčesa in silen smrad, pozimi pa neznosen mraz. Raztrgana slamnata streha je pripuščala pač dež, a solnčnih žarkov ne. Rablji so ujetnikom pobrali oblačila, da so morali, nagi ležati na mokrih tleh, mučeni od mrčesa. Pobožni pogovori so jim bili edina tolažba. Drug drugega so osrčevali in čakali, kedaj bo nastopila smrt vsled lakote, kajti hrane jim niso dali. Posrečilo pa se je nekaterim katoličanom, da so prišli do njih in jim prinesli hrane. Po teh so poslali monsignorju de Jakobis nekatera pismena sporočila, ki so pričla njih zveste vdanosti, ponižnosti in stanovitnosti.

Zaslišavali so jih vedno bolj pogosto. Po četrti zaslišbi so znašli nove muke zanje, eno strašnejšo od druge. Ločili so jih, da se niso mogli več med seboj pogovarjati. Deset mesecev in 28 dni so jih imeli zaprte v smrdečih kolibah, pa jih niso pripravili ob stanovitnost niti za trenotek.

Telesne moči Abba Ghebra Mihaela so bile skoroda pri koncu. Njegova starost (bil je star 66 let), njegova bolezen, pomanjkanja, ki jih je moral pretrpeti, so ga zdelala popolnoma. Neki dan, akoravno je sedel, je od slabosti omahnil z glavo po tleh. Z glavo in gornjim životom je zdrknil skozi neko odprtino, tu pa se je vjel na velik lesen tram. Tako je z glavo navzdol visel dva dni, ne da bi ga kdo rešil.

Iz ječe Abuna Salame so Mihaela odpeljali v ječo cesarja Teodora, ki ga je poklical pred svojo sodbo in ga pozval, naj zataji svojo vero. »Vladar!« mu je odvrnil starček, »ne zanašaj se, da bi jaz kdaj trdil, da je naš Zveličar imel samo božjo naravo, ne pa tudi človeške!« Nato so ga začeli biti po glavi, da je starček padel po tleh.

»Odvzemite mu njegovo duhovniško pokrivalo!« je velel trinog. »Ali ni sramota, da nosi znamenje duhovnika? Odvzemite mu pas, križ in svetinjo, ki jo ima na vratu. Slečite ga popolnoma in ga pustite ležati golega!«

Pustili so mu le spodnjo obleko. Potem so dobili štirje rablji povelje, da ga bičajo z »Djirate-Katchin« (= žirafin rep, čigar dolge žime so skoro tako trde kakor žica). To je bič, ki se ga v Abesiniji najbolj boje. Vrstila sta se po dva in dva in udarjala po taktu. Mučenec je ležal z obrazom na tleh. Sredi mučenja je starček vzkliknil: »Spoznam vero, svete, katoliške

in apostolske rimske cerkve. Bog pomagaj mi s svojo pomočjo in me sprejmi po svojem usmiljenju.«

»Obrnite ga, tega enookca!« je kričal tiran, in mu dajte 7 udarcev na njegovo oko« (imel je samo še eno zdravo oko). Storili so in kri je brizgala iz ranjenega očesa.

»Tepite in bičajte ga po najbolj občutljivih delih telesa do smrti!« je kričal hudobnež.

Kri je tekla in celi kosci so se trgali od telesa, toda starček ni klonil v volji, dà bilo je, kot da rane izginjajo pod udarci. Rablji so se utrudili (bičali so ga dve uri), mučenec pa se ni utrudil v potrpežljivosti. Naposled se ga odpeljali nazaj v ječo in verige. Šel je pokonci, brez sledu kake poškodbe v obrazu. Edino oko njegovo je blestelo veselja.

Mnogi, ki so videli ta čudež, so bili prepričani, da je Bog sam podpiral mučenika. Imenovali so ga drugega Keddus Giorghis-a (= sv. Jurja), ki ga v Abesiniji zelo časté.

Dva dni potem je bilo treba nastopiti Ghebru Mihaelu dolgo in težavno pot po grapavih poteh, ki je trajala nad 2 meseca, in sicer obenem s cesarsko vojsko, ki je bila baš tedaj na potovanju. Ko je došel v Babo, ga je cesar dal poklicati predse, ki ga je 31. maja obsodil na smrt z ustreljenjem. Privezali so ga s hrbtom stoječega ob stebru in vojaki so že pripravljali svoje puške. Kar se pojavi Mister Plavden, ki ga je poslala angleška kraljica in je dosegel, da so smrtno kazen spremenili v dosmrtno pregnanstvo.

Lakota in kuga sta razsajali tedaj med Teodorjevo armado. Ghebra Mihaela so napadli želodčni krči in griža. Navzlic temu je moral iti z vojaki. Na konja privezan kakor živ mrtvec je tako potoval še tri dni. Potem pa je čutil da se mu bliža smrt. Umrli je ob potu, glavo je položil na kamen. To je bilo 28. julija leta 1855.

Pred smrtjo je Ghebra Mihael pisal svojo oporoko neke-mu svojemu služabniku sledeče: »Ako me umoré, sem umrl kot spoznavalec za svojo vero, ako me puste pri življenju, bom še nadalje govoril in pridigoval o Jezusu. Ako prideš skupaj z našim očetom Jakobom (= msgr. Jacobis) in z našimi brati in učenci, prosi jih v mojem imenu, naj mnogo molijo k našemu Gospodu Jezusu Kristusu, da mi dá, da umrjem zanj v slavnem boju, h kateremu me je poklical v svoji milosti.«

Ali ne zvene te besede kakor slovo mučenikov prvih krščanskih stoletij?

Iz misijonov:

Apostolski vikariat Banguelo.

Pismo apostolskega vikarja škofa Larne M. A. naši vrhovni voditeljici.

Božja previdnost blagoslavlja trud in trpljenje svojih odposlancev v tej deželi, ker versko življenje tukaj trajno napreduje. Bogu, od katerega pride vsak dober dar, bodi hvala za to! — Tudi Družbi sv. Petra Klaverja bodi izrečena zahvala. Vi ste nam toliko pomagali, da bi brez Vas marsikakih uspehov ne bilo, ki so. Zato se veselite z nami radi dobrega, ki se v našem vikarijatu godi in Bog bodi plačnik vso večnost za Vaš apostolski trud.

Vzporedno z napredkom v verskem življenju in s številom kristjanov in s skrbjo za vse potrebno za izpreobračanje paganov pa rastejo tudi stroški v našem vikarijatu Banguelo. Naši novoizpreobrnjenci mi ne morejo pomagati, kajti revni so tako, da si ne morejo napravljati niti najpotrebnejše obleke. Da morejo zaslužiti za davke, gredo premnogi delat v rudokope. Vse izdatke, ki znašajo 500 tisoč frankov, moramo kriti z dobrotelnostjo in krščansko ljubeznijo. Prosim božjo Previdnost — in bom skrbel, da bodo tudi drugi prosili — da bi nagnila Klaverjevo družbo, da prevzame ona vsaj eno desetinko stroškov.

Ob Novem letu so naši misijonarji, kristjani in katehumeni k Bogu molili za Vas in za vse, ki se z Vami vred trudijo za misijone. Sprejmite našo globoko hvaležnost in obljubo, da bomo vedno molili za stvar, ki Vam je tako na srcu, namreč: da bi bila Vaša ustanoviteljica kmalu od Cerkve proglašena blaženim. Mi se ji zaupljivo priporočamo in čutimo moč njene priprošnje.

Kako mi je hudo, ko vidim na svojih potovanjih toliko slabo oblečenih ljudi, pa jim ne morem podariti kaj blaga za obleko. Vi ste mi preteklo leto poslali 112 funtov šterlingov za naše revne otroke. Bog Vam daj sredstev, da bi nam mogli to leto poslati dvakrat toliko, kajti družine naraščajo in odrasli tudi potrebujejo še pomoči.

Oprostite mi, da tako nadležno beračim; v tem posnemam naše zamorce. Potreba je tako velika, da človek ne sme zbirati besed in izrazov. Usmilite se nas! — Sprejmite, dobrotna mati, moj blagoslov in vdano ljubezen Vaših dušnih otrok v Banguelu.

Apostolski vikarijat Fort Dauphin.

(Madagaskar.)

Pismo sestre Ane, usmiljenke iz misijona v Vohipeni.

Naj Vam uboga misijonarka učiteljica izreče prošnjo za pomoč ubogemu učitelju domačinu, ki ima v oskrbi 150 misijonskih dečkov, med tem, ko jaz poučujem ravno toliko deklic. Prosim za »Epistola sy Evanjely« v malgaškem jeziku. Naši otroci so nadarjeni in se zlasti krščanskega nauka radi uče. Tudi odrasli se radi zbero kak večer v kaki koči, da bi se učili katekizma. Kadar ob takih sestankih tudi najbolj učeni ne morejo dobiti odgovora na kako vprašanje, pošljejo k nam po pojasnilo. N. pr.: Kako to, da hoče dati Gospod enako plačilo delavcem, ki so delali le eno uro, kakor tistim, ki so delali ves dan?... To se ve, da rodé taki pogovori mnogo dobrega. Pa mogoči so le tedaj, ako so pri rokah verske knjige, ki dajejo pobudo za take diskusije.

To leto smo v velikem pomanjkanju in ni nam mogoče utrpeti iz blagajne vsote za nakup knjig. Pred 14 dnevi je reka Matitana silno narastla. Pokrajina se je spremenila v jezero, po katerem se ljudje vozijo z brodovi. Tudi mi smo zbežali na tak brod in smo z žalostjo opazovali, kako je voda drvila mimo nas kože in druge pridelke. Riža in drugih pridelkov torej ne bo, ker bo vse segnilo. Maniok in patate tudi že gnijejo in se bodo v kratkem čisto pokvarile. V naši sicer tako rodovitni dolini vidiš sedaj samo razvaline. In vendar še ni izračunana vsa škoda. Voda je nastopila pri cerkvi v Vohylany do oken in še črez.

Toda naj končam s tem žalostnim popisom, saj teh par besed zadostuje, da se bodo vnela srca dobrotnikov, zlasti ako dostavim, da spada k naši fari 60 tisoč duš, ki odkritosrčno hrepene po Bogu. Potrebe pa pri tem vedno bolj naraščajo.

Apostolska prefektura Huilla.

P. Steinmetz C. S. Sp.

Portugalska se močno prizadeva, da nam pošlje dovolj apostolskih delavcev, toda sama ne bo mogla nikdar izpreobrniti svojih velikanskih kolonij v Afriki. Zato moramo Boga prositi za misjonarje.

Mnogo se govori o Križarski vojski sv. maš in sv. obhajil za skrajni Vzhod, ki ga je sv. Oče trapistom priporočil. Na Kitajskem in celo na Madagaskarju ustanavljajo samostanske nasel-

bine, da se tam moli za izpreobrnitev teh deželâ. Ali bi ne bilo tudi za našo Afriko treba take križarske vojske, ki bi morala

Misijonska sestra in katehist najdeta zavržene paganske otroke.

biti tem mnogoštevilnejša, ker tukaj, zlasti na jugu, ima hudobni duh še veliko moč in drži duše v okovih. Tu je paganstvo še vedno živo. Še pred par dnevi je bil dal Sobo ali veliki

paganski kralj zaklati dvoje goved, da bi mu duše umrlih kraljev izprosile dežja. Paganska slavlja s svojimi nemoralnimi navadami se še vedno vrše. Čarovniki imajo še vedno privržencev kot so jih imeli pred 20 leti, zato moramo biti zelo pazljivi, da se dušna kuga ne zanese tudi v naše vasi. V deželi so razširjeni stari predsodki zoper sv. krst. Pred enim tednom so nekemu katehistu, ki sem ga poslal na obisk k nekemu starcu, takole odgovorili: »Pater je moja staro mater umoril s krstom; zato Vas ne sprejemem, kajti ni me še volja umreti.«

Res: Afrika potrebuje mogočne križarske vojske molitve, sv. maš, daritve in sv. obhajil. Vaša devetdnevnic pred Varstvom sv. Jožefa je korak do tega; toda moralo bi biti nekaj stalnega v načinu križarske vojske, ki bi šla na skrajni Vzhod. Naj bi presv. Srce Jezusovo obudilo mnogo duš za Afriko. Naj bi se usmiljena Srca Marije, sv. Jožefa in Petra Klaverja zavzela za to, da pride k nam božje kraljestvo — Kraljestvo Srca Jezusovega. Adveniat Regnum tuum!

Apostolski vikarijat Loango.

Pismo apostol. vikarja, preč. gosp. škofa Friteau-a C. S. Sp.

Preteklo leto je bilo zelo ugodno za naš apostolski vikarijat. Zabeležiti moremo tisoč izpreobrnjenj, posvetitev štirih duhovnikov-domačinov in ustanovitev ene nove postaje. Ali nismo opravičeni, da se veselimo in Boga zahvalimo za to?

Pa tudi žalostnega smo doživeli marsikaj. Izgubili smo v začetku septembra izvrstnega misijonskega brata-domačina, ki je skozi 24 let svoje življenje žrtvoval v dušno korist svojih rojakov. Bog ga je gotovo poplačal za njegov trud. Naj bi z nebes doli prosil za one, ki se prizadevajo delati po njegovem zgledu (12 jih je sedaj v Mayumbi), da bi ostali stanovitni. Mnogo dobrega smo že izvršili, mnogo nas še čaka. Žal, da nam manjka pogona: denarja —, to je pač tožba, ki jo vsak dan slišite od vseh afriških pokrajin.

Jaz sem že toliko prejel od Vas, da me je skoro sram, da bi Vas vnovič prosil. Na koga pa naj se obrnem s prošnjo in tožbo, ako ne na mater in pokroviteljico afriških misijonov? . . Čujte torej:

Sedaj zidam seminar, ki me bo mnogo stal, vendar upam, da mi bo božja previdnost pomagala, da zmagam stroške. Ali predrzno upam? Ali ne prosim prav? . . . Ne vem! To pa vem,

da pomoč prihaja počasi, kajti že imam izgube 16.000 frankov, zidovje pa moli šele do polovice iz zemlje.

Murindi se zadnjih 6 mesecev zopet živahno giblje, toda poslopja so vsa v žalostnem stanju. Kapela, ki je zidana iz ilovke in krita s slamo, se nagiba vsak dan bolj, tako, da se vselej, ko pošto dobim, bojim, da dobim sporočilo, da se je poslopje posulo, kar se bo brez dvoma enkrat zgodilo; upam pa, da ne pred prihodnjo sušo. Z 10.000 franki bi se dalo temu opomoči.

Že več let zapored je bila suša, to leto pa nam je povodenj uničila vse nasade. Da moremo preživiti otroke, smo morali kupiti riža, ki je pa zelo drag. Obleka — tudi navadna — je čezdalje dražja. Ako bo šlo tako naprej, ne bomo mogli več shajati in bomo morali del gojencev odsloviti.

V Mayambi je Katekizem popolnoma pošel. Zadnje izvide imajo v rokah le še katehisti. Nameraval sem, da ga tukaj ponatisnem, delo se je bilo že pričelo, toda zapustil nas je naš tiskar, sedaj pa ni nikogar, ki bi znal delo nadaljevati. — Ta postaja želi imeti dosti sester, ker je brez zadostnega števila sester nemogoče vzdrževati res katoliških družin, ker sicer ostane žena v družini nepopolno izobražena.

P. Doppler mi je pred kratkim pisal: »Izza prvih dni tega meseca sem na potovanju in se nahajam v Bembelandiji. Povsod poučujejo naši katehisti moško in žensko mladino, tako, da bo treba kmalu misliti na krst. Ako nam bo Bog še v naprej pomagal, nam ne bo treba tožiti nad konkurenco raznih sekt, toda ako ne bomo ustanovili v teh krajih nove misijonske postaje, nas bodo drugoverci prej ali slej prekosili.«

Že čutim potrebo, da na desnem bregu Niare ustanovim misijonsko postajo. Tam imamo dokaj kristjanov; naša bližnja postaja pa je oddaljena tri do štiri dni. Ako se temu ne odpo-more, nam zna biti ta nedostatek nekoč usodepoln. Zato lepo prosim za podporo v Bembelandiji.

Tako priprosto kot govori otrok svoji materi sem Vam po-tožil vse svoje težave in potrebe. Naj bi nam Bog kmalu poslal tako potrebno pomoč!

»Če si želimo pridobiti posebno naklonjenost in ljubezen presv. Srca Jezusovega, moramo pogosto premišljevati njegov križ in trpljenje; kadar smo v cerkvi pred Naj-svetejšim, se preprosto in otroško z Jezusom o tem po-govarjati.«

M. —

Kratki misijonski dopisi.

Msgr. Keiling, apostolski prefekt v Kubangi: »Vaše pismo, v katerem mi naznanjate, da mi pošiljate dar, sem dobil, ko sem se vrnil iz dvomesečnega potovanja po severnih krajih prefektore. Tam sem potrdil neki prostor za novo misijonsko postajo, ki bo 80 km oddaljena od Bajlundo, ki se šteje med najlepše misijonske postaje. Tam sem birmoval 2150 oseb. Zdaj se pripravljam za drugo dvomesečno pastirsko potovanje na jug. — Ko mi zagotavljate svojo pomoč, mi je to v veliko bodrilo. Z Vašim sedanjim darilom bom mogel naše seminariste 6 mesecev preživiti in obleči in še misijonu pomagati, ki je v materijelnem oziru zelo reven, toda v verskem oziru dobro napreduje. Prisrčno se Vam zahvaljujem za Vašo dobrotljivost in prosim take naklonjenosti tudi za prihodnje. — Sedaj imamo 17 seminaristov. Vsi so zvesti in lepega vedenja. Ali smem upati, da bodo usmiljene duše najmlajše adoptirale? Kakšne zasluge bi si ti dobrotniki ali dobrotnice pridobili za nebesa, ako bi kot krušni oče ali krušna mati bodočega zamorskega duhovnika neposredno sodelovali pri razširjanju sv. vere. Koliko bi se storilo molitve zanje in koliko sv. obhajil bi ti ljubi seminaristi darovali za svoje dobrotnike.«

Škof Classe, apostolski vikar v Ruandi: »Upanje, ki ste mi ga vzbudili glede tiska »Eckerjevih šolskih zgodbic« v jeziku Runayrwande, mi daje veliko notranjo moč. Knjige so nam v vsakem oziru potrebne, tembolj ser se nam je tukaj bojevati zoper krive vere. Kakor hitro rokopis še enkrat pregledam, Vam ga bom poslal v tisk. Nobeno delo usmiljenja sedaj ni bolj na mestu, nego tisk in razširjanje verskih knjig v jeziku domačinov.«

Škof Diss M. L. apostolski prefekt v Koroghi piše: »Božja milost sedaj vidno deluje med tukajšnjim ljudstvom. Poglavarji so nam navzlic svojemu površnemu izlamiizmu zelo naklonjeni, ljudstvo samo pa je veselo in srečno, da smo med njim. Povsod nas želijo in kličejo in zahtevajo, da se za stalno naselimo. Tekmujejo med seboj, kdo nam bo več ponudil. Na svojih misijonskih potih sem večkrat žalosten radi tega, ker jim trenutno ne morem ustreči. Moji sobratje in jaz storimo vse, da izpolnimo svojo dolžnost dotlej, da bo čas ugoden in da bomo mogli razpolagati z večjim številom katehistov.

V Sinematiali zidamo sedaj cerkev in stanovanjsko hišo. Občudujemo domačine, kako nam dobrohotno pomagajo, in poglavarja, ko nam gre tako ljubeznivo na roko in se za naše delo tako zanima. Hvala Bogu za to in našim dobrotnikom. Žal, da tukaj ni dreves za hišno opravilo. Les moramo dovažati 200 do 280 km daleč. Lahko si mislite kako je to drago in kako moramo tudi najmanjši košček vestno porabiti. Vendar moramo napraviti cerkev, ki jo že dve leti pogrešamo. Sedanja hiša bo potem veljala za šolo. Kakor hitro bo stavba dokončana, upamo dobiti 160 do 180 učencev iz sosednjih vasi, ki bodo vsi enkrat kristjani. Dal Bog, da dosežemo svoj namen. Trdno upam, da bo tako; zakaj odkar prebivamo med tem rodом Nafara, nismo bili še nikdar razočarani, za kar pa se nimamo zahvaliti samo lastnemu prizadevanju, ampak tudi Vaši molitvi in podpori dobrotnikov, ki Boga ljubijo in so vneti za blagor duš. Ako ostane sedanje navdušenje, upamo v par letih imeti lepo in mnogoštevilno krščansko občino. Za sv. krst imamo pripravljenih v Sinematiali 15, do Velike noči upamo, da jih bo že več. Poglavar mi vedno za-

trjuje, da se bodo tudi dekllice oglašile za pouk v katekizmu, kakor hitro bo cerkev dodelana. Potem bom imel lep venec katehumenov, gotovo do 250, ne da bi računal one iz sosednih vasi.

P. Senat, lazarist iz Farafangane: »Velikodušna darila Klaverjeve družbe nam dajo možnost, da moremo svoje apostolsko delo nadaljevati med zamorci in da imamo čezdalje lepših uspehov, čim bolj dorašča krščanski rod. Radi pri-pustijo male otroke k sv. krstu in želijo, da jih poučujemo v verskih resnicah. In po kakih posebnih dogodkih, ki jih Bog večkrat dopusti, pristopijo tudi stariši k sv. veri. Čim večje pa postaja število kristjanov, tem bolj premajhne so naše cerkve. Napravili smo jih

bili večinoma hitro iz ilovice in lesa, ter sedaj po 25 letih že večinoma razpadajo, kot n. pr. cerkev Farafangani, ki jo moramo brez-pogojno nadomestiti s prostornejšo. Po našem načrtu naj bo sezidana iz opeke in prostorna za 1500 oseb. Kje pa naj dobimo denar za to pre-potrebno delo? Ali bi nam mogli Vi pomagati iz te velike zadrege? O ko bi Vi sami videli, kako nam cerkev razpada in se tramovje ka-sesipa! Ko bi mogli biti enkrat navzoči pri naši službi božji in vi-deti, kako so kristjani na tem ozkem prostoru kar natrpani — potem bi še bolj razumeli moj klic po pomoči. Prepričani smo, da bo Klaverjeva družba orodje v rokah božje previdnosti in bo uslišala naš klic na pomoč v tej zadevi, ki je nam tako tesno pri srcu.

Moje oči so bile ozdravljene.

Piše kardinal Massaja, apostol Gallos - dežel.

Ko sem leta 1867 nastopil svoje potovanje v Schoa, me je mučila huda očesna bolezen. Boječ se, da bodo s starostjo tudi oči vedno bolj slabele, sem razen svojih vzel s seboj še močnejše naočnike, kajti v misijonu kaj tacega pač ni dobiti. In nisem se varal. Čez nekaj let sem moral nositi najostrejša očala. A kljub temu mi je pogled slabel vedno bolj. Kaj naj storim? Če bo namreč šlo tako dalje, v kratkem času sploh ne bom več mogel čitati in pisati. Lahko si mislite mojo skrb in žalost. Kaj naj delam kot škof, ako ne bom več videl?

V tej sem se se, kakor v vseh težavah, zatekel k lju-bemu Bogu. On me je poslal semkaj, da delujem tu v nje-govo čast in zveličanje duš; on bo torej tudi skrbel zame.

Nekega lepega jutra vzamem vse naočnike in se podam pred oltar sv. Jožefa, našega patrona, ter vse skupaj polo-žim k njegovim nogam. Nato pa poklekнем in dolgo molim in jokam, proseč ga iz cele duše pomoči. Molil sem z veli-kim zaupanjem; saj ni bila to pač nikaka predrznost od mene, kajti, človeški govorjeno, storil sem vse, kar sem mogel. In ko sem tako dolgo časa molil in se jokal ter

izjavil, da sem pripravljen za vsako žrtev, tudi ako ljubi Bog zahteva dar mojega pogleda, ostanem in se podam v svojo kočo, govoreč sam pri sebi: »Nositi hočem voljno ta križ, toda ako naj delujem še dalje, pač ne bo šlo brez zdravih oči.«

Začel sem čitati in šlo je izvrstno. Moje oči so bile zdrave. Naočnike sem pustil na oltarju. Nikdar jih nisem več potreboval.

Molitev za dobrotnike.

Tu stoje misijonske sestre s svojimi gojenci pred podobno sv. Jožefa in molijo za blage dobrotnike tam v daljni Evropi. Ne morejo se drugače skazati hvaležne, kot z ljubezni polno priprošnjo in darovanjem svojega trpljenja, truda in drugih težav. Neka misijonska sestra v Ambohipo na Madagaskarju piše Klaverjevi družbi: Če nam naše drage sirote pravijo: »Ti si mi oče in mati, jim odvrnemo: »Da, je že res. Toda tudi daljni dobrotniki tam v Evropi, ki nam pošiljajo denarja in drugih reči za vas, vam nadomestčajo stariše.« Nato naši malčki takoj obljubijo moliti za očeta in mater v Evropi in obljubo tudi drže. Ravno iz tega namena si tudi večkrat nalagajo majhna pokorila. Nekoč mi reče malo dekletce: »Nocoj nisem mogla spati, ker je bilo premrzlo. Zato sem sklenila, ljubemu Bogu darovati vse to trpljenje in mraz za naše dobrotnike; in to sem potem tudi storila.«

Ljubezen do križa.

Po poročilu misijonske sestre Alojzije iz Afrike.

Kaki dve uri daleč od našega misijona je živela uboga, že deset let bolna zamorska žena. Celo njeno telo je bila ena sama rana; roke in noge je imela sključene in na glavi globoko zevajočo rano. Ležala je na borni kozji koži na trdih tleh. Ko sem jo obiskala, se ob pogledu te bede nisem mogla vzdržati solz. Toda bolnica je trpela vdano in molče. Sedem k nji na tla ter ji dam jabolko, ki sem ga prinesla s seboj. Govoreč ji o trpljenju našega Gospoda, jo spodbujam k vztrajnosti, češ, da lahko odsluži mnogo časnih

kazni, ki bi jih drugače mora trpeti v vicah, ako svoje bolečine trpi voljno iz ljubezni do Boga in združeno s trpljenjem Jezusovim.

»Da, da«, odvrne bolnica, »ako včasih tako cel dan ležim sama in ni nikogar, ki bi mi dal malo vode in prinesel nekoliko jesti, in ko pri tem trpim hude bolečine, se oziram vedno le na križ. In že ta pogled mi pomaga. Ako mojega moža ni doma, kar se zgodi pogosto, sem vedno sama.«

Marija, moje upanje.

P. Grimshan piše iz Nkokonjeru: »Moj škof, novi apostolski vikar Zgornjega Nila, msgr. Campling, mi je naročil, naj pripravim vse potrebno za ustanovitev kongregacije »malih sester«. — Prosim Vas v tej zadevi za pomoč. Presvetli mi je dovolil, da smem prositi v njegovem imenu. Njegovo geslo je: »Marija je moje upanje!« To je tudi moja misel, zato polagam svojo prošnjo v roke naše ljube Gospe.«

A. M.:

Velika noč v misijonu.

Visoki prazniki cerkvenega leta! Koliko neskajljene radosti in tolažbe prinašajo misijonarjem. Iz oddaljenih pokrajin prihajajo njih ovčice v misijonsko postajo, da bi jih čim lepše in veličastneje obhajale s svojimi duhovnimi pastirji in prejele svete zakramente; nato pa se okrepcane z blagoslovom, zopet veselo vračajo v svoje domove. Pisma in poročila misijonarjev nam pričajo o premnogih ganljivih slučajih globokoverskega mišljenja teh spreobrnjencev. Mnogi izmed njih se morajo napraviti na pot že več dni pred praznikom, da dospejo pravočasno v misijon. Skromni živež si prinesejo s seboj ter se utabore kar na prostem okrog cerkve. — Ganljivo je, kar nam pripoveduje s r. A l e k s a n d r a L u i z a, oblatinja sv. Frančiška Saleškega: »Med našimi ubogimi črnci se najdejo večkrat pravi biseri. Dvajsetletni mladenič je že dolgo časa hiral; neozdravljiva jetika ga je spravila na rob groba. In ta blaga duša se kljub prigovarjanju starišev nikakor ni mogel odločiti, da bi umrl v domači koči. »Hočem umreti blizu cerkve in svojega Boga«, jim je odgovarjal. Preden je zapustil svoj revni dom, se je še prisrčno poslovil od roditeljev in znancev. Na

veliki petek se je z velikanskim naporom privlekel v misijon. Prejel je z iskreno pobožnostjo sv. zakramente in na veliko noč je mirno zaspal v Gospodu.

V istem rodu je živela skoro slepa, nad sto let stara ženica. Nekaj tednov pred veliko nočjo jo je obiskal o. Fages, da ji podeli sv. zakramente. Bili smo prepričani, da bomo kmalu zvedeli za njeno smrt. Toda kako veliko je bilo naše začudenje, ko se ob praznikih pripelje s svojimi ljudmi v misijon. Tresla se je od slabosti, vendar je bila vsa srečna. Jokaje ginjenja je pripovedovala sestri, da kljub bolezni in slabosti ni mogla vzdržati doma, ko je videla svoje otroke, vnuke in pravnuke odpravljati se z doma. Mar li naj samo oni v hiši božji molijo, ona pa naj pogreša to srečo. V cerkev dobre starke ni bilo mogoče prenesti. Zato ji je o. Fages prinesel sv. obhajilo na njeno revno, s kozjimi kožami in izposojenim odejami pokrito ležišče. Nato se je vsa vesela in presrečna vrnila domov, zagotavljajoč nas, da pride gotovo zopet ob škofovski vizitaciji.

Ob tej priliki je naš blagi nadpastir neki mladi jetični ženi, ki je prišla 60 kilometrov daleč peš v misijon, podelil sv. obhajilo in zakrament sv. birmе. Ob svojem prihodu je bila tako zmučena in onemogla, da ni mogla nikamor več. Obiskovali smo jo vsak dan v njenem bornem stanovanju, da bi jo kar najbolje pripravili na prejem sv. zakramentov. Nekega dne mi pravi vsa srečna: »Zdi se mi, da uživam že nebeško blaženost.« In njeni veselja žareči obraz je govoril jasno o resničnosti teh besedi.

Ubogi poganski otroci.

Piše o. Albin M. Klingler, O. S. M.

Zakaj neki pač pogane tako radi imenujemo »uboge poganske otroke«? Nisi li, dragi čitatelj, še nikdar o tem natančneje razmotrival? I no, nazivljemo jih tako, ker so največji reveži, bodisi tedaj res otročiči ali že odrasli. In zakaj? Ker so brez lastne krivde in vednosti izgubili milost božjo. In vendar so besede »ubogi poganski otroci« še veliko globokejšega pomena. Zavest težke, četudi nezagrešene krivde od otroških let že tlači njih duha kot mora. Kot mrzla slana v pomladnem jutru nežno cvetje, zamori sicer nejasen čut krivde njih upapolna otroška leta tako, da se nikdar več ne vrne v njih srca prava, čista, neskalsjena radost in sreča. Ali se kedaj v poznejšem živ-

ljenju kaj na boljšem? Žal, da ne. Neprodorna tema o najvažnejših življenjskih vprašanjih, usodepolna negotovost glede prihodnjega, posmrtnega življenja so njih stalni spremljevalci. Ako blagi, v sv. veri poučeni in razsvetljeni čitatelji in prijatelji misijonov ne prihite na pomoč s svojo molitvijo in miloščino, ubogi pogani nikdar ne bodo zvedeli vesele resnice, da je smrt le prehod v novo, večno lepo in srečno življenje.

† Jozefina La Ponte.

(Pomožna misijonarka sv. Petra Klaverja.)

Dne 12. septembra, na praznik Marijinega Imena, je umrla v misijonski hiši »Maria Sorg« pri Solnogradu Jozefina La Ponte. Na praznik Povišanja sv. Križa so jo pokopali na domačem samostanskem pokopališču.

Z imenovano se je ločila od nas trpinka, izvoljena duša, ki je — kakor malokatera — trpela velike bolečine in nosila svoj križ, oprta na milost božjo, pogumno, potrpežljivo in junaško vdano.

Rojena je bila na Nižjem Avstrijskem 6. novembra 1867. Ena prvih se je pridružila grofici Ledóchowski kot notranja članica Družbe sv. Petra Klaverja. Vse težave in pomanjkanja je skupno z ustanoviteljico izpočetka prenašala in dolgo dobo 30 let žrtvovala izključno službi Klaverjeve družbe v korist afriškim misijonom. Vsled svoje zvestobe in bistrega razuma je bila takoj desna roka ustanoviteljici. Ponovno je bila izvoljena za voditeljico misijonskega zavoda »Maria Sorg«, pa tudi podružnicam na Dunaju in v Monakovem je bila predsednica.

Pa ne le delati je imela gděna La Ponte za misijone, ki jih je tako ljubila, ampak tudi to, kar je težje: trpeti. Že 1902 je zbolela na vnetju reberne mrene. Od tedaj je bilo njeno zdravje pokvarjeno za vedno; zlasti ob dolgih mrzlih zimah je mnogo trpela. Pogosto je bila na robu groba, pa nevarnost je zopet prešla — in zopet je delala »tiho s Kristusom, skrita v Bogu« in — trpela!

Izza 1920 je bila stalno prikovana na bolniško postelj. Vsa zdravniška veda jo ni mogla spraviti na noge. Duh njen pa je bil živahen in čil. Razsodnost in modri preudarek je nista zapustila; zato je mogla tudi v tem stanu ostati prednica. Le Bog ve, s kakimi žrtvami je vršila svoje dolžnosti. Prav do zadnjih tednov je zvesto vodila svoje posle, dokler ni bolezen vedno bolj razdejala njeno telo in se niso bolečine povečale do neznosnosti. In koliko je pisala in dopisovala, kako se je brigala za misijonske zadeve.

»Veselo naprej, Bog bo pomagal!« To geslo naše blagopokojne ustanoviteljice si je zapisala globoko v srce. V njeni bolniški sobici je bilo vse nekam vedro in veselo. Sama je pogosto tolažila okoli stoječe, ako so bili žalostni, ko so videli kako veliko trpi. — »Veselo naprej!« — Pač je bil smrtni boj bridek in težak. Osem ur se je borila s smrtjo. — Toda »Bog pomaga!« Res je pomagal in vzel k sebi zvesto dušo, ki se je preselila v srečno večnost, v svojo pravo domovino, pokrepečana s svetimi zakramenti za umirajoče. N. v m. p.

Uslišane molitve

na priprošnjo ustanoviteljice Družbe sv. Petra Klaverja
Marije Terezije Ledóchowske.

Pred poldrugim letom sem zbolel in sem vsled tega izgubil svojo službo; druge službe nisem mogel nikjer dobiti. Zvedel sem o uslišanih molitvah na priprošnjo M. T. Ledóchowske. Začel sem se ji zaupljivo priporočati in že v 14 dneh sem dobil službo. Pošiljam dar za misijone. — O. M.

>Pošiljam miloščino v čast pokojni grofici Ledóchowski za zadobljeno pomoč v neki družinski potrebi.< — N. N.

V »Odmevu« sem že večkrat bral o uslišanih prošnjah po pokojni ustanoviteljici Ledóchowski. Tudi jaz sem se v važni zadevi na njo obrnil in sem bil uslišan. Hočem si pridobiti njeno naklonjenost tudi za prihodnje, zato sem obljubil za vsako četrletje večji dar za afriške misijone, dokler mi bo to po moji službi mogoče. — M. F.

>Naznanjam Vam, da smo prejeli dobroto, za katero smo prosili, ko smo skozi devet dni molili vsak dan en očenaš, češčena si Marija in čast bodi v počeščenje pokojne ustanoviteljice Klaverjeve družbe. Dosegli smo, da so se neki pohujšljivi plesi zelo omejili, ki so bili našim novoizpreobrnjencem v veliko pohujšanje.< — Misijonar.

I. R. iz P. se zahvaljuje grofici Ledóchowski za priprošnjo v mnogih zadevah.

F. K. iz W. se zahvaljuje grofici Ledóchowski za zadobljeno zdravje. Po devetdnevni njej v čast je neka nevarna operacija dobro izpadla. — Imenovana nam je poslala darilo v zahvalo.

Hvaležno mlado dekle objavlja, da se ji je neka stanovska, zelo zapletena težava povoljno iztekla, ko je opravila devetdnevno v čast grofici Ledóchowski. Priporoča se ji nadalje, da bi mogla postati po-božna redovnica. — G. iz E.

>Pokojni grofici M. T. Ledóchowski se javno zahvaljujem za njeno prošnjo pri presv. Srcu Jezusovem in pošiljam mal dar za Klaverjev misijon.< — O. iz P.

>Ker sem vnovič prejela posebno milost na priprošnjo pokojne ustanoviteljice v neki težavni zadevi, pošiljam obljubljeni dar z prošnjo, da o priliki objavite uslišanje.< — Gospa I. E.

>Zopet se moram zahvaliti pokojni ustanoviteljici za pomoč v neki težki zadevi, v kateri sem se bil nanjo obrnil. (Neki srčni napadi). Takoj, ko sem obljubil, da to objavim, se mi je zboljšalo. Pošiljam obljubljeni dar in prosim, da to na primeren način objavite.< — Zupnik L.

>V »Odmevu« sem bral o mnogih uslišanih prošnjah po pokojni grofici Ledóchowski in sem se v dveh zadevah obrnil zaupljivo do nje z obljubo, da bom v »Odmevu« razglasil, ako bom uslišan. V zahvalo za pomoč pošiljam mal dar za afriške misijone.< — Kaplan O. P.

>Po priprošnji pokojne grofice Ledóchowske je bilo neki samostanski družini v neki zadevi hitro pomagano, ko je prednica obljubila, da hoče odkupiti dva zamorska otroka. Tisočera zahvala Bogu in pokojni grofici.< — W.

Kot zahvalo v neki zadevi na prošnjo pokojne grofice Ledóchowske Vam pošiljam mal znesek za afriške misijone.< — H. B.

»Na priprošnjo Marije Terezije Ledóchowske mi je bilo pomagano v neki zelo važni zadevi. Tisočera zahvala. Objavo sem obljubila.« — I. Z., Št. Peter.

»Iskrena zahvala grofici Mariji Tereziji Ledóchowski, pomagala mi je v zelo važni zadevi. V zahvalo pošiljam dar 10 Šil.« — B. B. Goselnavas.

Zahvala Tereziji Ledóchowski za čudno pomoč v dveh smrtnih nevarnostih. Obenem pošiljamo botrinski dar 60 Din kot zahvalo za čudežno pomoč.« — N. N.

Neki notranji ud Družbe sv. Petra Klaverja nevarno zboli in smrtnonevarna operacija je bila videti neizogibna. V goreči molitvi smo se obrnili na našo drago pokojno ustanoviteljico, začeli smo devetdnevno in obljubili objavo, če bomo uslišani. Še preden je bila devetdnevna končana, izjavijo zdravniki, da operacija za enkrat ni potrebna in zadnji dan devetdnevne se je bolnica srečno vrnila v vrhovno hišo. Drago članico toplo priporočamo še nadalje molitvi cenjenih čitateljev. — Marija Falkenhayn, vrhovna voditeljica.

Popolni odpustek.

ki ga morejo dobiti vsi udje Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji:

3. aprila, na praznik sv. Benedikta »zamorca«.

26. aprila, na praznik Marije, Matere dobrega sveta.

29. aprila, na praznik sv. Petra mučenca, iz reda »pridigarjev« — ustanovni dan Družbe sv. Petra Klaverja.

Za častilce

Matere božje dobrega sveta

(praznik 26. aprila)

Litanije Matere božje dobrega sveta, spredaj s podobo v obliki molitvene knjige, 1 kos 50 par, 12 kosov 5 Din.

Podobice Matere božje dobrega sveta z molitvico. Črno tiskane 1 kos 25 par, 12 kosov 2'50 Din.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misljijskih pism in poročil le z natančnim podatkom virov.

Izdaja Klaverjeva družba v Rimu. — Odgovorni urednik: Dr. J. Jerše.
Za Jugoslovansko tiskarno v Ljubljani: Karel Čeč.

MOLITEV K PRESV. SRCU JEZUSOVEMU za afriške zamorce.

Zložil † Zambesi-misijonar O. Menyhardt, S. J.

O mili Jezus, Odrešenik vsega človeštva, poglej milostno na afriške zamorce, ki živijo v največji revščini in zdihujejo v jarmu pregrehe. Zatečemo se k Tebi, da prosimo za svoje najnesrečnejše brate in potolažimo Tvojo češčenja vredno pravičnost. Združeni z vsemi dušami, ki Te ljubijo, zahvalimo se Ti za vse neskončne dobrote, ki si jih nam in tudi tem narodom dodelil. Z željo navdani, Tvojemu presvetlemu Srcu zadostiti, Te ponižno prosimo: odpusti jim nevero in trdosrčnost! Objokujemo vse grehe, s katerimi so ti narodi in njihovi predniki, začenši od nesrečnega Kama do današnjega dne, razžalili Tvoje božje veličastvo. Kot povračilo in v spravo darujemo Ti naš največji zaklad — Tvoje lastno presveto Srce, ki je radi grehov trpelo neskončne muke. Sprejmi tudi, da se popravijo te krivice, molitve, zasluženja in zadostila Tvoje presvete Matere Device Marije in njenega ženina, sv. Jožeta, vseh angelov in svetnikov in cele kato-liške Cerkve.

O ljubeznivi Jezus! bodi naklonjen nesrečnim zamorskim rodo-vom. Razsvetli jih, ki živijo v temni in smrtni senci. Amen.

Sv. Jožef, zgled in varuh vseh častilcev presv. Srca, in sv. Peter Klaver, patron zamorskih misijonov, prosita za nas in za uboge afriške zamorce! Amen.

1. Odpustek 300 dni za vsak dan cele devetdnevnic.

2. Popoln odpustek med devetdnevnic, ali v teku naslednjih osem dni. (Pogoji navadni: spoved, sv. obhajilo, molitev po namenu sv. Očeta.)

S cerkvenim dovoljenjem.

Kratek pregled pravil Družbe sv. Petra Klaverja za afriške misijone in rešitev zamorskih sužnjev.

1. Njen namen. Družba sv. Petra Klaverja je pobožna po-možna družba za afriške misijone, koje člani se iz daljave, to je, v svoji domovini udeležujejo delovanja misijonarjev in misi-jonskih sester v Afriki.

Njen namen je torej, rešitev s presv. Jezusovo Krvjo odrešenih duš zamorcev in osvoboditev ubogih afriških suž-njev. V dosego tega namena njeni udje ne gredo sami v Afriko, ampak podpirajo vse afriške misijone s tem, da na dobro urejen in trajen način skrbe za potrebna sredstva v razširjanje katoliške vere v Afriki.

2. Delovanje družbe. Glavna sredstva, katerih se poslu-žuje Klaverjeva družba, da pomaga afriškim misijonom, so: a) Izdajanje časopisov in letakov v različnih jezikih; b) Usta-novitev tiskarn, v katerih se razen zgoraj omenjenih letakov in časopisov tiskajo tudi od misijonarjev spisane knjige v afriških jezikih, kakor katekizmi, zgodbe sv. pisma itd. c) Pri-rejanje predavanj, zborovanj, kongresov itd. d) Sprejemanje

denarja in drugih koristnih predmetov za afriške misijone; e) Vzbujanje in podpiranje misijonskih poklicev; f) Izdelovanje cerkvenega perila, paramentov itd.; g) Spodbujanje k molitvi za spreobrnjenje Afrike; h) Prirejanje razstav in afriških muzejev; i) Nasveti in pojasnila o misijonskih zadevah; k) Zagotovitev rednih misijonskih prispevkov z dvema napravama, primernima vsakemu stanu in starosti, namreč: »Udeleženci« (letni prispevek 2 Din) in »Otroška zveza« (letni prispevek 1 Din).

3. Udje. Notranji udje družbe (sodalije sv. Petra Klaverja) so device, ki se posvetijo izključno službi afriških misijonov ter žive po pravilih potrjenih po sv. stolici. Njih namen je, razen za svojo lastno posvetitev, skrbeti na zgoraj omenjeni način za rešitev neumrljivih duš afriških zamorcev. V njih delovanju jih podpirajo: a) Zunanji udje, ki se družbi v toliko pridružijo, kolikor jim to dopušča njih stan ali pa se posvetijo popolnoma vodstvu podružnic i. t. d. V obeh slučajih je njih delovanje v ožji zvezi in odvisnosti s Klaverjevo družbo. b) Podporniki in podpornice, ki podpirajo družbo z letnim prispevkom najmanj 3 Din ali dosmrtno 75 Din, razširjajo njene časopise in razne druge naprave. Pri sprejemu jim družba izroči sprejemno podobico.

4. Odpustki in duhovne dobrôte.

Vsi verniki, ki so udje Klaverjeve družbe, se morejo udeležiti sledečih popolnih odpustkov, ki se dobijo pod navadnimi pogoji: Na praznik sv. Treh kraljev. — Na praznik Marije, Matere dobrega Sveta (26. aprila). — Na ustanovni dan Klaverjeve družbe (29. aprila). — Na praznik sv. Benedikta »zamorca« (3. aprila). — Na binkošno nedeljo. — Na praznik sv. Terezije (15. oktobra). — Ob vseh praznikih sv. apostolov Gospodovih. — Na praznik sv. Petra Klaverja 9. septembra ali v osmini. (Leon XIII., 7. maja 1901.) — Na dan sprejema v družbo. — Na praznik najsv. Krvi (1. julija). — Na praznik Marije Device, rešiteljice jetnikov (24. septembra). — Ob smrtni uri. (Leon XIII., 14. julija 1894.) — Končno so deležni zasluženja vseh sv. maš, sv. obhajil in molitev mnogoštevilnih misijonarjev in misijonskih sester, kakor tudi odkupljenih in krščenih zamorskih sužnjev.

Kdor želi natančnejših podatkov, naj se blagovoli obrni na Klaverjevo družbo v Ljubljani ali pa naravnost na vrhovno voditeljico Družbe sv. Petra Klaverja, Rim 23, via dell' Olmata 16.

ZAHVALE.

Zahvale z darovi so dosepele: na čast sv. Mali Tereziki, sv. Antonu in Mariji Tereziji Ledóchowski za odkup sužnja.

PRIPROSNJI blagopokojne grofice M. Terezije Ledóchowske se priporoča duhovnik goriške nadškofije v neki važni zadevi in obljublja vsakoleten dar v odkup poganskih otrok; M. P. v družinski zadevi.